

Rivalitats reials

Dc, 20/02/2019 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Les relacions entre Saül i David, els dos primers reis d'Israel, foren conflictives; prova d'això en dona fe el relat que llegim a la primera lectura d'aquest diumenge on David, davant la possibilitat de matar Saül, li respecte la vida (1Sa 26,2.7-9.12-13. 22-23).

A primer cop d'ull, el relat que és un calc de l'episodi narrat al capítol 24 resulta edificant perquè mostra la generositat i magnanimitat de David adients a la categoria d'un rei que tingué el favor de Déu. En aquest sentit el relat serveix per recolzar el text de l'evangeli de Lluc (6,27-38) on Jesús demana l'amor als enemics.

Què havia passat entre Saül i David que la cosa arribés al punt que David pogué, fins i tot, haver matat Saül? Aquest era un home de la tribu de Benjamí, fill de Quix que, anant a cercar unes someres perdudes, fou ungit pel profeta Samuel rei d'Israel. Era un líder militar que demostrava gran valor en les batalles. Al ser ungit rei, Saül rebé la missió d'alliberar el poble d'Israel dels filisteus, enemics ancestrals de les tribus d'Israel.

Obtingué victòries contra els ammonites (1 Sa 11) i contra els filisteus (1 Sa 14,15-23). Més endavant l'activitat militar de Saül s'estengué cap el sud. Les accions fetes en aquest territori permeteren que la tribu de Judà es congratulés amb Saül. Les relacions amb Judà expliquen, probablement, la presència de David entre els soldats de Saül. El conflicte entre els personatges no trigà a produir-se. Les raons són comprensibles: David és un guerrer jove i coratjós, ha vençut Goliat (1 Sa 17) i això no pot fer altra cosa que encendre la gelosia del seu cap tot i que David s'hagi casat amb Mical, filla de Saül (1Sa 18). La lectura que llegim avui no s'entén si no es tenen en compte aquestes realitats.

Però la rivalitat entre Saül i David pot ser copsada des d'un altre punt de vista; més enllà del que pugui ser la rivalitat història, n'hi ha una altra que té un fonament més teològic. Saül fou ungit rei a petició dels ancians d'Israel que desitjaven una monarquia estable per fer front a les lluites amb els enemics veïns (1 Sa 8,5). Samuel els advertí que tenir un rei comportava un seguit de perjudicis pel poble. Déu, amb tot, digué a Samuel que acceptés les peticions del poble: "No et rebutgen a tu sinó que no em volen tenir per rei a mi" (1 Sa 8,79). La reialesa de Saül negava la inqüestionable reialesa del Senyor. Pel que fa a David la cosa fou ben diferent. Fou Déu qui prengué la iniciativa i manà a Samuel que ungís David per ser rei (1 Sa 16,1-13) i li atorgà el seu favor: l'Esperit del Senyor s'apoderà de David i en canvi s'apartà de Saül (1Sa 16,13-14). La desobediència a la voluntat divina portà el fracàs de Saül per això Déu li retirà el seu suport i s'apoderà d'ell un esperit maligne (18,10; 19,9).

Israel rebutjà el seu Déu perquè volgué tenir un rei. Déu és el rei d'Israel, així ho canten i proclamen els salms (10,16; 47,3.7.8; 74,12; 88,19; 93,1; 95,3; 96,10; 99,1). Vista l'experiència d'Egipte, el poble no havia de confiar en una estructura d'estat, sinó en la solidaritat entre tribus i entre clans.

"El Senyor t'havia posat a les meves mans". Cal prestar atenció a aquesta frase

perquè “posar a les mans” és la mateixa expressió que Joan insereix en el seu evangeli en el moment en el diable ha posat en el cor de Judes la decisió de traïr Jesús; aquest podent destruir Judes no ho fa sinó que li renta els peus en un acte de servei. L'autor de posar a les mans és sempre Déu. En el cas de David, no foren ni la sort ni la seva perícia que posaren Saül a les seves mans sinó la voluntat de Déu que manifestà amb aquest fet el suport a David. L'episodi prepara l'ascens de David a la reialesa i va dibuixant el perfil del que serà el gran rei de la història d'Israel.

Diumenge 7é durant l'any. 24 de Febrer de 2019